

Аутсайдери

КУПИТИ

Підлітки маленького містечка в Оклахомі розділені на дві банди: социки, тобто діти представників соціальних вершків, і слюсарі, найкраща з перспектив яких — гарувати на заводі. Улюблена розвага перших — особливо жорстоко бити других. Таких, як чотирнадцятирічний Понібой Кертіс, його брати та друзі. Вони — аутсайдери, що виживають на узбіччі світу, контрольованого социками.

Закони вулиць жорстокі. Тут не прощають слабкості. Коли напруга й ненависть між бандами досягають апогею, Понібой ладен підставити власні груди під кулі, аби захистити друзів-слюсарів.

Але однієї жахливої ночі все втрачає сенс: друг Понібоє Джонні злітає з катушок і здатен скоїти справжнє вбивство. Світ Понібоє починає тріщати по швах. Адже вони зайшли надто далеко, і шляху назад немає. Розв'язана на вулицях війна буде кривавою...

Розділ 1

Коли я вийшов під яскраве сонце з темряви кінотеатру, то мав на думці лише дві речі: Пола Ньюмана і те, як дістатися додому. Хотів би я бути схожим на Пола Нью-мана (він крутий хлопець, а я — ні), але вважаю, що маю не такий вже й поганий вигляд. У мене світло-брунатне, майже руде волосся і сіро-зелені очі. Хотілося б, аби вони були більш сірими, бо я взагалі терпіти не можу хлопців із зеленими очима, але доводиться задовольнятися тим, що маю. Моє волосся довше, ніж зазвичай носять багато хлопців: коротко підстрижене прямими лініями на потилиці й довге на лобі та скронях, але я — слюсар, і більшості хлопців з мого району зачіска взагалі до лампочки. До того ж мені личить довге волосся.

Я йшов додому сам-один, але мені однаково до вподоби самотність, хтозна-чому, може, тому, що я люблю дивитися кіно так, щоб ніхто не заважав і можна було б пірнути у фільм і жити в ньому разом з акторами. Коли ж я дивлюся фільм у чийсь компанії, то це дещо некомфортно, наче хтось читає твою книжку, зазираючи через плече. У цьому я не такий, як інші. Тобто мій другий старший брат Лимонад, якому шістнадцять і скоро буде сімнадцять, книжок не читає взагалі, а найстарший брат Даррел, якого ми зevamo Даррі, працює надто довго й важко, щоб цікавитися якоюсь вигаданою історією чи малюнки малювати, тож я не такий, як вони. Ніхто в нашій банді не цікавиться фільмами та книгами так, як я. Інколи мені здається, що я єдина людина у світі, хто взагалі ними цікавиться. Тому я й пішов додому сам-самісінький.

Лимонад принаймні намагається зрозуміти хоча б щось, чого не скажеш про Даррі. Взагалі-то, Лимон не такий, як всі, бо майже все розуміє. Скажімо, він не горлопанить на мене увесь час, як Даррі, і не ставить до мене так, ніби мені шість, а не чотирнадцять. Я люблю Лимона більше за будь-кого, навіть більше за маму й татка. Він завжди весело безтурботний і усміхнений, тоді як Даррі — жорсткий та суворий і майже не всміхається. Проте Даррі за свої двадцять років довелося багато пережити; він надто швидко подорослішав. А Лимонад, схоже, ніколи не стане дорослим. Навіть не знаю, як краще. Колись та дізнаюся.

Отже, я йшов додому, міркуючи про кіно, але раптом мені забажалося хоч якоїсь компанії. Слюсарям не можна подовгу ходити наодинці, бо на них нападуть або з'явиться якась істота й заверещить: «Слюсарі!», що аж ніяк не додає настрою — гадаю, ви розумієте, про що я. Нападають на нас социки, себто представники соціальних вершків, дівтора скоробагатьків з Вест-Сайду. А всіх наших хлопців з Іст-Сайду позначили виразом «слюсарі», тобто невдахи, для яких один шлях в житті — на заводі ішачити.

Ми бідніші за социків та середній клас. Гадаю, ми ще й агресивніші за них. Ми — не социки, які нападають на слюсарів, влаштовують погроми приміщень та кидаються, мов гранатами, пивними бляшанками, а потім буцають їх по дорозі, і яких змальовують в газетах то як суспільну ганьбу, то як майбутню суспільну еліту. Слюсарі — це майже розбійники: ми крадемо всілякі речі, їздимо на старих підштопаних автівках, грабуємо заправки і час від часу влаштовуємо бійки між бандами. Я не кажу, що сам цим займаюся. Даррі мене вб'є, якщо дізнається, що в мене проблеми з поліцією. Відтоді як мама з татком загинули в автокатастрофі, маємо триматися вкупі й поводитися пристойно. Тому ми з Лимоном всіляко намагаємося уникати халеп, а коли втриматися не вдається, то всіма способами намагаємося не попастися. Просто я хочу сказати, що цим займається більшість слюсарів, подібно до того, як більшість із них відпускає довге волосся й носить джинси та футболки або сорочки навипуск, шкірянки та кросівки чи грубі черевики. Не скажу, хто кращий — социки чи слюсарі; просто отака в нас ситуація.

Я би міг почекати, поки з роботи не повернуться Дар-рі та Лимонад, а вже потім піти в кіно. Вони могли б піти зі мною або провести чи відвезти туди й назад, хоча Лимон не може висидіти в залі до кінця, а на Даррі фільми наганяють сон. Даррі вважає, що йому достатньо власного життя, і не визнає за потрібне споглядати чуже. Я міг би також взяти із собою когось з ватаги, одного з отих чотирьох хлопців, яких ми з Даррі та Лимоном вважаємо ріднею, бо разом вирости. Ми майже як брати; коли ви живете в такому тісно спяному районі, як наш, то з часом пізнаєте один одного напрочуд добре. Якби я подумав як слід, то зателефонував би Даррі, і він забрав би мене дорогою додому або покликав Балакуна Метьюза, одного з

нашої ватаги, і він забрав би мене на своєму авто. Але інколи мені явно клепки бракує. У таких випадках мій братан Даррі просто казиться від злості, бо я начебто кмітливий, бо добре навчаюся й маю високий рівень IQ і таке інше, але часто забуваю ввімкнути голову. До того ж я люблю ходити пішки.

Рекомендована література

Королівство
нечестивих

Що ми накоїли

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ